

МОЯТА МАЙМУНКА ДЖЕКИ

2.

До вечерята Джеки не се отдѣли отъ мене. Тя ту скачаше подире ми, като отвреме-навреме се мжчеше да се отърве отъ верижката, ту изведнажъ се хвърляше на рамената ми. Тогава азъ трѣбваше да я нося, на кждето и да се мръдна. Река ли да я снеса, почваше да рѣмжи или така приплиташе рѣцетѣ си около врата ми, че мжчно можехъ да ги откопча една отъ друга.

Видѣхъ се въ чудо. Ами сега? Както се привърза къмъ мене Джеки, ще трѣбва да не излизамъ никакъ отъ къщи. Не бива и да се занимавамъ съ друго, освенъ съ нея. Каквото ѝ е угодно, това трѣбва да върша. Обичъ, обичъ, ама пъкъ толкова голѣма! Сега чакъ разбрахъ, защо хората казватъ: обича като маймуна.

— Не, Джеки, не може тъй, — започнахъ да ѝ се моля. Иди и при другитѣ, обикни и тѣхъ, та да остана малко свободенъ.

Джеки ме слуша, гледа ме право въ очитѣ и си мърда устнитѣ. Отговаря ми нѣщо. Азъ използувахъ кротостта ѝ и за-

вързахъ верижката около голѣмата маса за ядене. Вече — иска, не иска — ще се задържи на едно мѣсто. Но скоро разбрахъ, че съмъ се излъгалъ. Току-що се отдалечихъ отъ нея, и Джеки повлѣче масата подире си. А масата е толкова тежка, че самъ азъ едва я помѣствамъ. Отгде се взеха у това малко животинче тия голѣми сили?

Нѣмаше, какво да се прави. Отвързахъ я и тръгнахъ да се разхождамъ по стаитѣ, като държахъ верижката откъсо. Джеки пристѣпи нѣколко пѣти и веднага спрѣ, като обърна главата си на друга страна. Явно бѣше, че не иска да ме следва. Не оставаше друго, освенъ азъ да тръгна подире ѝ.

— Е, Джеки, кжде искашъ да ме водишъ?

Вмѣсто да ми отговори, Джеки се хвърли на близкия столъ и седна на облегалото му отгоре. Азъ съвсемъ разхлабихъ верижката. Всички наобиколихме маймунката, любопитни да видимъ, какво ще прави. Джеки постоя известно време тъй, като че се намираше предъ фотографъ и засмука прѣститѣ на дветѣ си рѣце.

